

Anu Kaal mäletab ema kampsuninööpe

Hiljuti 75 aasta juubelit tähistanud ooperisolist Anu Kaal meenutab heldimusega oma ema – pisikest leebe loomuga naist, kes armastas sageli Estonias tütre etendusi jälgida. Emale meeldisid kõik Anu rollid.

TEKST: LIISI SEIL FOTOD: TERJE UGANDI JA ERAKOGU

Linda Kindlam elas oma tütre tegemistele kaasa kõrge eani – niikaua, kuni tervis seda lubas. Anu Kaal oli peres ju ainus laps ja ema suur silmarööm.

«Mõnikord rääkisin päeval emale, et mul on täna see või teine etendus, ja tema lausus: «Aga ma tuleks ka.» Ütlesin, et muidugi tule,» räägib koloratuursopran, kes säras Estonia ooperi- ja ope-retilavadel kolmkümmend aastat. Tema kolleegid juba teadsid, et Anu emale tuleb teatrisse koht valmis panna.

Linda Kindlam jäi oma tütre esinemisega alati rahule, olenemata sellest, kas lauljal läks enda meelest hästi või kehvemini.

Anu Kaal iseloomustab oma ema kui väga sooja, inimlikku ja naiselikku inimest. «Ema oli igas mõttes tagasihoidlik. Ta laulis nooremana laulukooris ja tegi teistega asju kaasa, aga ta ei olnud kunagi algataja ega ere kuju,» jutustab tütar.

«Ema ei andnud kunagi ka hinnanguid ega öelnud midagi halvasti, ta oli selleks liiga pehmeke. Enda sees olid tal muidugi need arvamused olemas.»

Tütar teab siiski, et emale meeldisid rohkem kurvavõitu etendused – näiteks «La Traviata», aga ka teised klassikalised ja traagilised lood. Üks viimaseid etendusi, mida 90aastaseks elanud Linda Kindlam vaatamas käis, oli «Luisa Miller». «Siis ta nuttis, et osalistel niimoodi läks. Ta oli selline lihtsake,» kõneleb Anu nukra naeratusega. Siis aga lisab: «Samas me

ei tea, mida aeg meie endaga teeb. Olen nüüd paljusid asju tehes märganud, et ema tegi samamoodi. Mõnes mõttes olen muutunud temaga sarnaseks.»

Anu Kaalu pere elas Tallinnas Nõmmel – majas, mille tema vanaisa oli kunagi Sambla tänavale ostnud. Varasest lapsepõlvest mäletabki lauljanna peamiselt oma ema ning vanavanemaid Konstantini ja Nadeždat. Anu isa Arvid Kindlam mobiliseeriti 1941. aastal Punaarmeele.

«Käisin Nõmmel lasteaias ja ema töötas sealsamas arveametnikuna,» jutustab tütar. «Vahepeal ema tuli ja vaatas, mis rühmas toimub. Mul on hästi meeles, millist kampsunit ta kandis – tumepunast ja puust nööpidega. Need nööbid seisid mul kaua alles mõttega, et ehk kasutan neid kuskil.»

Hiljem töötas ema ökonomistina Männikul ehitusmaterjalide katsetehases. Vaiksest loomusest hoolimata lõpetas Tartu ülikooli õigusteaduskonnas majandusteaduse osakonna. Seal tutvus ka oma tulevase mehega.

Musikaalsus tuli isalt

Anu Kaalu isa Arvid Kindlam oli hoopis jõulisem kuju. Tütre esimene mälestus temast pärineb umbes viiendast eluaastast. Sel ajal hakkasid sõdurid Teisest maailmasõjast koju saabuma.

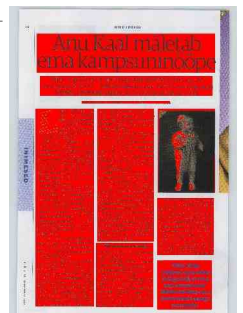
«Mängisime naabritüdrukuga väljas, kui meie juurde tuli üks mees, kes kandis kalifeepükse ja säärrikuid. Ta küsis: «Kumb teist on Anu?» Vastasin, et mina olen. Tema ütles siis: «Tule oma isa juurde!»,» meenutab ta.

Arvid Kindlamile meeldis särada ja suhelda, mängida klarnetit, kuulata puhkpillimuusikat ja lugeda. Teatrisse ta eriti ei jõudnud. Mehele meeldis ka flirtida ja kura-meerida, sellega tegi ta oma naisele palju hingevalu. Leplik abikaasa andis aga eksimused andeks.

«Lõpus oli ta siiski väga palju kodus ja hoolitses maja eest. Oma töödes oli ta pedant,» jutustab tütar. Kuigi Arvid Kindlam lõpetas Eesti vabariigi ajal Tartu ülikoolis

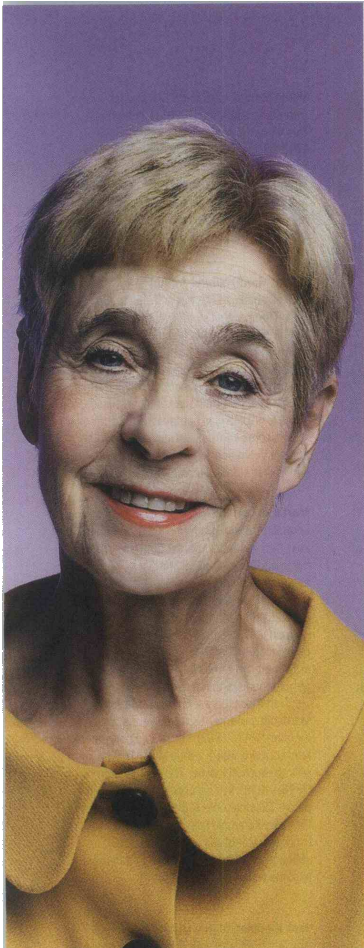
**Olen nüüd
paljusid asju tehes
märganud, et ema
tegi samamoodi.
Mõnes mõttes olen
muutunud temaga
sarnaseks.**

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Meediaanalüüsid

❶ Anu Kaal üheaastasena. ❷ Anu Kaalus on üsna palju saarlase geene ja natuke ka vene verd. ❸ Väike Anu 1944. aastal koos ema ja isaga — vahetult pärast seda, kui isa oli sõjaväest koju naasnud. ❹ Neli põlvkonda naiti: taga paremal Anu Kaal, vasakul tema ema Linda, ees istub vanaema Nadežda ja tema süles on Anu tütar Teele.

õigusteaduskonna, ei saanud ta Nõukogude ajal selle erialaga jätkata. Mees töötas hoopis keemias kosmeetika laboratooriumi artel-lis Neriti esimehena.

Perekonnas on arvatud, et Anu Kaalu musikaalsus on pärit just isa geenidest. Tütar tunneb, et on temalt saanud ka paraja annuse irooniat. «Erinevalt emast oli isal alati oma arvamus. Sageli oli see natuke irooniline,» nendib ta. «Isa ei läinud oma seisukohta kunagi pakkuma, aga vahel ütles selle siiski üsna radikaalselt välja. See joon on minul ka olemas.»

Saaremaal elanud isapool-seid vanavanemaid ei ole Anu Kaal kunagi näinud. Kui Eesti Isikulo Keskuse inimesed Tiiu

palvel tema suguvõsa uurisid, sai ta nende kohta palju uut teada.

Selle võrra tähtsamad olid talle emapoolsed vanavanemad, kes pärinesid Eesti teisest otsast – Narvast. Ema isa Konstantin Stunde ostiski 1936. aastal Nõmmele Sambla tänavale krundi ja ehitas pooleliolevale majale mansardkorruse.

Kasvas vedurijuhi majas

Anu Kaalu noorusajal oli selles majas kolm korterit. Tema elas koos vanematega ülakorrusel väikeses kolmetoalises korteris. Vanaema ja vanaisa mahtusid esimesele korrusele endisesse kojamehe elamisse, kus oli väike tuba ja köök. Korterrisse number üks

oli paigutatud üks sõjaväelaste perekond.

Vedurijuhi ametit pidanud Konstantin Stundel lapselapsele palju aega ei jätkunud. Kuid kui majja tulid külalised, soostus vanaisa rääkima raudteel juhtunud lugusid, mille ta oli isegi kaustikusse kirja pannud.

«Seal oli igasuguseid juhtumisi: näiteks oli rööbastele pandud kin-niseotud naine, kelle vanaisa ära päästis. Ühel mehel löikas rong jalad ära ja ta heitis vanaisale ette, miks ta ellu pidi jääma. Elupääst-misi oli teisi.»

Vanaisa suurim sõber oli koer Dedik, kes oli jäänud maha ühest vene sõjaväelaste perekonnast. Loom sai uue omanikuga nii lähedaseks, et isegi magas tema voodi all. Anu Kaal mäletab, kuidas vanaema aeg-ajalt kurjustas: «Nii palju karvu, nii palju liiva!» Samas ei kujutanud lapselaps ettegi, et vanavanemad oleksid võinud elada ilma selle loomata.

Anu Kaalu vanaema Nadežda soontes voolas isa poolt vene veri, kuid tema ema oli eestlanna. Vanaema oli kodune ja pidas maja. Ikka ja jälle muretses ta: töölisel tulevad ja mul pole veel lõuna valmis! «Vanaemast on mul ainult soojad mälestused,» kiidab lapselaps. Kui Anu läks kooli, algasid tema tunnid Tallinna 10. keskkoolis pärast lõunat. Enne teele asumist kattis vanaema talle alati lauakese, millel oli väike salvrätt ja soe toit.

Vanaema õmbles perele ka vajalikud riided. «Kuna tal oli üks silm kunagi kannatada saanud, kiideti sageli, et Nadja suudab oma ühe silmaga ikka veel õmmelda!»

Anu Kaalul on hea meel, et vanavanemate maja on tänapäevani tema perekonna käsutuses – seal elab Anu tütre pere. «Käin seal vähemalt kaks korda nädalas. Kui lapselapsed olid väikesed, siis olin sagedasem külaline,» jutustab lauljanna. Ta elab koos elukaaslas-e Väino Areniga kesklinnakorteri-s. Suviti soovivad nad mõlemad kitsast kivimajast pageda. «Nüüd vanas eas on eriti mõnus minna Nõmmele, olla väikeses aias, pista näpud mulda ning nautida seda vabadust ja suhtelist vaikust.»

Põnevamad leiud Anu Kaalu sugupuust

KOOSTANUD KEN IRD, FRED PUSS

EESTI ISIKULOO KESKUS

Tiigi 10-51, 51003 Tartu

www.isik.ee

E-post info@isik.ee

Tel 7420 882, 5288 329

Arvid Kindlam on üliõpilasselts Liivikale kirjutatud eluloos kirjutanud järgnevalt: *Olen sündinud 16. (3.) septembril 1910. aastal Saaremaal Mustjala vallas, oma vanemate viimse lapsena, kus mu isa vallakirjutaja ametit pidas. Nimetatud kohas elasin kuni oma seitsmenda eluaastani, mil isa koha sai linna ja seepärast kogu perekonnal ümberkolimine ette võtta tuli. /.../ Kui algkool päris libedalt läks, siis keskkooli kohta seda ütelda ei saa – kohe esimesest klassist peale igal kevadel järeleksam. Põhjus: inimene ei ela üksipäinis mitte õppimisest – oli vaja ka palli mängida, kooli orkestris ning laulukooris kaasa lüüa ja veel paljudes kohtades «aktiivsust» üles näidata. Teine põhjus ja mõjuvam oli kindlasti see, et kaotasin isa, ühes sellega aga ka järevalvava ja õppimiseks sundiva isiku, sest emas ei ole seda pea kunagi olnud. Ja nii juhtus, et peale istumist keskkooli neljandas klassis, pidin kooli vahetuse tõttu ka elukoha muutma. /.../ Uueks asukohaks oli Tallinn ja kooliks Tall. Kolledž. Nüüd vist küll oli «õppimiskurat» mu nahas, sest selle lõpetamisega tulin ootamatult kiiresti ja hilpsasti toime, kusjuures kooli aja sees ka Kaitseväes jõudsin ära käia. Põhjus: õppisin Tallinnas oma õemehe «kulu ja kirjadedega» ning tundsin ka teatud kartust (just nagu isa vastu!) ja kohustust tema vastu.*

1928.–1931. aastani õppis Arvid Tallinna rahvaülikoolide seltsi eragümnaasiumis Tallinna kolledž. 1930. aasta suvel oli ta ajutine jõud Kuressaares suveorkestris. 1930.–1931. aastal oli Arvid vabatahtlik keskkooliõpilasena ajateenistuses Hliu pioneeripataljonis G-kompaniis, mille lõpetas reamehena. Pärast ajateenistuse lõpetamist õiendas ta keskkooli lõpuksamid rahuldavate ja heade hinnetega.

1931–1935 õppis Arvid Tartu ülikoolis õigusteadust, elatudes ema väikesest pensionist, Ülikoolilt saadavast stipendiumist ja muist juhuslikest teenistust, regutsedes Tartus orkestrandina. Lisaks tegeles Arvid hobikorras pallimängude, laulmise (bass) ning klarneti- ja saksofonimänguga. Alates 1932. aastast oli Arvid üliõpilasselts Liivika liige, tegutses seal abikirjatoimetajana, I abikohtunikuna ning mängis seltsi orkestris saksofoni. 1933. aastal pidas Arvid seltsis referaadi teemal «Fašism». 1935. aastal astus Kaitseväe Tartu maleva liikmeks.

Arvid lõpetas õigusteaduskonna 1935. aasta detsembris. Pärast seda kolis ta Tallinna Tsemendi tänavale. 1936. aastal sai Arvid riigikontrolli rahandusosakonna ajutiseks tööjooks. 1938. aastal sooritas ta revidendieksamit eriosa ning kinnitati seejärel riigikontrolli tsiviilosakonna revidendiks. 1938. aastal abiellus Arvid **Linda Sõmeraga**, neil sündis tütar **Anu Kindlam**.

27.07.1941 mobiliseeriti Arvid Punaarmeele ning saadeti Sverdlovski oblastisse Krasnouralskisse. Ta teenis 790. tööpataljonis ja hiljem Eesti korpuses. 1950. aastast töötas Arvid Tallinnas Paldiski maanteel keemia-kosmeetika laboratooriumi artellis Nerit.

Liisa isa **Juhan Hansmann** ja ema **Anu Hansmann** olid mõlemad Hansmannide suguvõsast, kuid veel 18. sajandi algusesni ulatuvate andmete põhjal pole teada, et nad oleks olnud omavahel sugulased. Nad elasid Läänemaal Ridala kihelkonnas Kiideva vallas mereäärse Kalakülas Tõnu talus. Vahepeal elasid nad ka Saaremaal Mustjalas, kus sündis tütar Liisa. Juhani ja Anu oli kaheksa last, peres valitses aga uskude mitmekesisus. Kui 1880. aastatel levis sealkandis õigeusk, ristiti perepojad kõik õigeusku, tütreid jäid luterlasteks. 1911. aastal läks aga pereema Anu kaasa järgmise uue vooluga, astudes üksinda baptistiusku.

Vilidu Mart oli hiljemalt 1750. aastast peremees Saaremaal Valjala kihelkonnas Uue-Lõve mõisapiirkonnas Koksi külas. 1750. aastaks oli ta üles harinud oma 1/4 adramaa suurusest talust 1/6 adramaad ning jätnud 1/3 sõõti. Hiljemalt 1778. aastaks oli Mart talu pidamise üle andnud oma pojale Mihklile. Mart oli abielus Lauri Matsi tütre **Liisuga**, neil sündis vähemalt üks poeg.

Vilidu (Mardi) Mihkel, tuntud ka kui Mardi Mihkel, abiellus 1772. aastal Tulgiste Jüri tütre **Tiinaga**. Neil sündis vähemalt kuus last ning neil oli ka hoolealune Tiina. Hiljemalt 1778. aastaks oli Mihklil saanud Koksi külas peremees oma isatalus, mille ta oli kogu suuruses üles harinud. Mihkel suri 62aastaselt peremehena kõhukinnisusse. Tema lesk Tiina elas nähtavasti kuni surmani edasi oma kodutalus. Tiina sugulased on näitleja Velvo Väli, kirjanik Bernhard Viiding, kunstnik ja kirjanik Henno Kõo.

Mart Kindlam abiellus 1798. aastal Koltse Laratsi tütre **Ingliga**. Neil sündis vähemalt kaks last. Arvatavalt pärast oma isa surma, hiljemalt 1811. aastal, sai Martid Koksi külas asunud isatalu peremees. 1823. aasta paiku pandi Martile ja tema vennale ning nende peredele perekonnanimeks Kindlam. Valjala koguduse 1795–1813 personaalaruamatus on hiljem Kindlami perekonnanime ekslikult ära vahetatud samas külas elanud talupere perekonnanimega Aardam.

Nähtavasti pärast Mardi surma sai Mardi talu peremeheks tema vennapoeg Ado Kindlam (1817–1867), kes jäi talu peremeheks kuni surmani. Mardi venna Mihkli järeltulija oli Vabadusristi kavaler Theodor Kindlam (1896–1936), kes sai õnnetult surma aasta pärast Tallinna tööle asumist. Ta jäi raudteel töötades Kalamaja kalmistu lähedal lumeringi alla. Rongi alla libisedes hüüdnud ta: «Minuga on kõik läbi!» Teda jäid Saaremaal leinama lesk ja neli väikest tütar.

Jaak Kindlam, tuntud ka kui Vilidu Jaak, abiellus 1829. aastal Reo mõisapiirkonnast pärit **Ingel Lömpega**. Neil sündis vähemalt kaks last. 1860. aastal asus Jaak koos oma perega elama Kogula mõisapiirkonnast Lõõne mõisapiirkonda. Jaagu abikaasa Ingel suri 68aastaselt vesitõppe, Jaak aga vaid mõni kuu hiljem 58aastaselt pärast pikka haigust. Jaagu noorem poeg Mihkel Kindlam (1840–1894) oli endine kubjas, suur joodik ja abielurikkuga, kuid kohalik kirikuõpetaja pidi tõdemä, et siiski olid Mihklil silmapaistvad teadmised piiblist.

Jaan Kindlam abiellus 1858. aastal Lõõne mõisapiirkonnast pärit vallaslapse **Kadri Koviga**. Neil sündis kaheksa last, kellest täiskasvanuks sai kuus. 1860. aastal asus Jaan koos oma perega elama Kogula mõisapiirkonnast Lõõne mõisapiirkonda. Hiljemalt 1876. aastast elas ta Kõnnu külas. Jaan suri 53aastaselt jooksuahaigusesse, tema abikaasa Kadri 35 aastat hiljem lesena nõrkusesse.

Pressiteadete edastamine

Meediamonitooring

Mediaanalüüsid

Jakob Tund/Stunde sündis vallaslapsena Laoküla külas. 1835. aastal sai ta erinevalt oma emast ja õest perekonnanimeks Tund. See nimi pandi Meremõisa mõisapiirkonnas üksnes temale. Enne 1850. aastat teenis ta Kõltsu mõisas, pärast seda oma ema juures Kauri vabadikukohas. 1860. aastast elas Jakob Tallinnas ja oli aednik. Ta abiellus 1866. aastal Tallinna Püha Vaimu koguduses **Leena Pillabergiga**, kes oli sündinud Harju-Risti kihelkonnas Nõva mõisapiirkonnas. Toona kasutas Jakob juba oma perekonnanime saksakeelsest varianti Stunde. 1867. aastal asus Jakob koos oma abikaasaga elama Haapsallu. Püha Vaimu koguduse õpetaja hindas Ridala kogudusele saadetud kirikutähes, et ta oli end rikumatult ülal pidanud. Jakob oli Läänemaal Ridala kihelkonnas Ungri mõisas aednik. Hiljem oli ta aednik Vormsi-Suuremõisa mõisas, Tallinnas, Rocca al Mare mõisas ja siis jälle Tallinnas. 1883. aastal ostis Jakob 300 rubla eest toomherra Nikolai Unufri poeg Suvalovilt Tallinnas krundi, mille hilisem aadress oli Veerenni 28.

Paaril sündis seitse last. Tütar Elisabeth Johanna uppus viieaastaselt, tütar Wilhelmine Therese suri 21aastaselt epilepsiahoo kätte. Poja Karl Johanni poeg Harry Stunde (1899–1942) sai tuntuks lendurina, kes läbis esimese eestlasena õhus lennukil Junkers F-13 miljon kilomeetrit. See sündis Lõuna-Ameerikas, kuhu ta oli 1927. aastal emigreerunud. Harry lendas Boliivias, Trinidadis, Argentinast ja Brasiilias ning juhtis ka Brasiilia presidendit Vargase lennukit.

Jakob suri 60aastaselt Tallinnas ajurabandusse, temale kuulunud krundi pärisid lesk ja lapsed. Leena suri 93aastaselt ning temale kuulunud osa Veerenni krundist pärisid tema lapsed võrdsetes osades. Nood müüsid krundi samal aastal edasi Mari ja Mihkel Reinboomile.

Kustu Kindlam sündis Kõnnu külas, tal oli kihelkonnakooli heridus. 1895. aastal asus ta elama Mustjala mõisapiirkonda, kus ta hakkas teenima Mustjala vallakirjutajana, elades vallamajas. Ta abiellus 1898. aastal **Liisa Hansmanniga**, kes oli sündinud Läänemaal Ridala kihelkonnas Kiideva mõisapiirkonnas. Neil sündis kuus last.

Kustu oli Mustjala vallakirjutaja kuni 1919. aastani. 1909. aastal sai ta teenistuse eest hõbemedali, kuhu oli graveeritud *za ycepzie* («kusinuse eest»). 1913. aastal anti talle sama graveeringuga kuldmedal. Esimese maailmasõja (1914–1918) ajal sai Kustu 1915. aastal pronksmedali Saaremaal eduka mobilisatsiooni korraldamise eest.

Alates 1919. aastast sai Kustust Kaarma-Suure valla sekretär. Ta teenis seal kuni 23. aprillini 1923. aastal, elades Kaarma-Suure vallas. 1923.–1925. aastani elas ta Kuressaares Komandandi tänavas. 1925. aastal ilmus Saaremaa kirjastus-ühisuses A. Enquisti ja Kustu ühistööna tõlgitud Arthur Conan Doyle'i teos «Rodney Stone».

Kustu suri 49aastaselt Kuressaares ajurabandusse. Tema kaks poega, Heinrich Albert (1899–1991) ja Aksel (1905–1987) elasid hiljemalt 1940. aastast Ameerikas. Kustu lesk Liisa elas edasi Kuressaares. Hiljemalt veebruaris 1935. aastal lahkus Liisa Kuressaarest ja asus elama Tartusse poja juurde, kuid tõenäoliselt aasta lõpul kolis koos pojaga Tallinna.

Karja Pärn (1757–1824) oli 1782. aastal vallaline sulane Harjumaal Keila kihelkonnas Meremõisa mõisas Laoküla külas Masso Hansu talus. Ta abiellus Laokülast pärit Tõnu Madise tütre **Anuga**. Neil sündis vähemalt kolm last. Hiljemalt 1811. aastaks oli Pärn saanud Meremõisa mõisa karjaseks. Viis aastat hiljem oli ta saanud Meremõisa mõisa vabadikuks. Nähtavasti oli ta oma elu lõpupoole saanud Meremõisa mõisa Tamminga saunas.

Mari Karjasen teenis hiljemalt 1816. aastast Laokülas Masso talus tüdrukuna. 1834. aastaks oli Marist saanud tüdruk Kõltsu mõisas. Tal sündisid kaks vallaslast. 1835. aastal sai Mari koos oma ema ja venna perega ning vallasütrega perekonnanimeks Karjasen, mis viitab tema isa elukutsele mõisas («karjasen» — murdeline/arhailine omastav kääne sõnast «karjane»). Vähemalt 1847. aastal oli Mari tüdruk Laoküla külas. Hiljemalt 1850. aastast alates elas Mari koos oma vallaslastega Meremõisa mõisapiirkonnas Kauri vabadikukohas.

Konstantin Stunde/Sõmer sündis Tallinnas aedniku pojana, tal oli kaksikõde Helene. Ta kihlus 1909 Marie Essmanniga, kuid peigmeest tühistas kihluse, hiljem aga teatas pruut kirikuõpetajale, et hoopis tema võitis kihluse tagasi. Hiljemalt 1910. aastal lahkus Konstantin Tallinnast Narva linna. Ta abiellus 1910. aastal Narva Peetri koguduses Narvas sündinud **Nadežda Šuvalovaga**, kes oli mõni kuu varem astunud õigeusust luteri usku. Neil sündis kolm tütart, kellest täiskasvanuks sai üksnes vanim **Linda**.

Konstantin teenis vähemalt 1909–1944 raudteel. Ta elas koos oma perega 1912.–1919. aastani arvatavasti Narva Joaoru linnaosas. Algul oli ta masinist, hiljemalt 1912. aastaks oli temast saanud veduri juhi abi, 1915. aastaks aga juba vedurijuht ja Narva kodanik. 1919.–1920. aasta paiku asus Konstantin koos oma perega elama Tallinna Veerenni 28.

1936. aastal ostis Konstantin Ljubov Brandiesi käest krundi Nõmmel Sambla 16. 1937. aastal sai Konstantin koos oma abikaasa ja tütrega uueks perekonnanimeks Sõmer. 1940. aastal andis Eesti vabariigi president Konstantin Päts temale Valgetähe teenetemärgi I klassi medali.

Konstantin oli vedurijuht kuni 1942. aastani, seejärel aga depoo korraldaja.

Linda Stunde/Sõmer sündis Narvas vedurijuhi tütre. 1919. aastal asus elama Tallinna, kus elas kuni 1931. aastani Veerenni tänavas. 1920.–1931. aastani õppis ta Tallinna Kaarli koguduse erähisgümnaasiumis, mille lõpetas heade ja rahuldavate hinnetega. 1931. aasta sügisel astus Linda Tartu ülikooli. Ta oli korporatsioon Indla liige. 1935. aastal lõpetas õigusteaduskonna majandusteaduse osakonna ja kolis tagasi oma vanematekoju Tallinna Veerenni tänavale. 1936. aastal sai ta raudteede talituse eksploatatsiooniameti vanemaks kantsleiametnikuks, ta lahkus sellelt ametikohalt 1938. aastal omal soovil.

1944. aastal elas Linda Sambla tänavas oma vanemate juures. Alates 1944. aasta novembrist määrati ta nii Tallinna 7. kui ka 12. (vastavalt Nõmme ja Kivimäe) lasteaias arveametnikuks, kummaski poole kohaga. 1946. aastal palus end vabastada arveametniku kohalt, kirjutades avalduses: *Tahan asuda tööle kõrgemalpalgalise kohale.*